

Zjussigt war da i lunden att gå  
 Sifer gräs, öfver lilla —  
 Svallen blef sen, och daggen föll på,  
 Statten wanner will lilla:  
 Men hur jag stängla, minns jag ej gramt  
 Stidan blef snaf, — och det war galant.  
 Öfswist till far och mor skall jag gå,  
 Spörja om deras willja.

Car. Som hustru kanste glömde jag  
min Peder.  
Din frilla blir jag ej. Guds lag,  
min heder  
jag ättar mer än så. Farväl!  
Den gången, Grefve, tog du fel.

Genuntre & iaren.

Kom så till mig om midformmar-qväll, —  
 Hllo — Hlunda, Hlunda! —  
 Gid med mig i dansen lättig och snäll.  
 Hlunda v — lunda, Hllo.  
 Stidor, bara tyft! — men tillstå jag vill.  
 Hllo — Hlunda, Hlunda! —  
 Går det war, en tyst den frångå! Hån sig till.  
 Hlunda v — lunda, Hllo.  
 "Stofa!" Hån fadde — "Håll jag dö af sorg?"  
 Håh nej! — Hlunda, Hlunda!  
 Går Hå du min Hånd, jag tar igen min sorg.  
 Hlunda v — lunda, Hllo.

GS 1290

**Svra aldeles nra**

## Grefwen och Dalskullan.

Erhdt hos P. Hanselli 1851.

Gr. Du gör ej tjent, du tjens stall  
 hos dig för denna grannlåt all.  
 Mig såg, hvad tjent jag göra stall  
 helt troligt.  
 nog väntar Her till nästa år,  
 så troligt,  
 Gr. Om jag blir här omkring ett år,  
 på let och nöjen tar ej slut,  
 och daglig dags du åter ut,  
 så nätter,  
 i skenfläddning står du dig  
 sin rätter.  
 Gr. På tillverkar åter du hos mig  
 och fullan stall ej lida nöd.  
 In Her, han har nu dagligt brod  
 i Mora.  
 Sag är så nöjdes med min lott  
 det Mora.  
 Gr. Hvad stall jag här ut ditt flott  
 nog får du se'n din Her igen.  
 Blif några år hos mig som värd,  
 ej ringen.  
 Betänt dig; tag af Her ännu  
 är ingen.  
 Gr. Nej Carin hör! så skon som du  
 och duger väl åt fullan, här  
 Du är så ruf, du är så grann.  
 i hären.  
 som brud jag glad gullfröns här  
 ett värd  
 Gr. Nej! Her i Mora har jag far.

Min kärlek är så varm som glöd,  
 Som helleberget fast.  
 Nå darra ej, blif ej så röd;  
 Kom kyss mig nu i hast!"  
 Såsa, såsa, han lofvar bra. — —

"Å Herr Baron, hvad Ni begär,  
 Jag gerna gjorde, om  
 Min gamle Far ej såg of här,  
 Kom in i ladan, kom!  
 Hon fattade Baronens arm  
 Och såg så blygsamt ner;  
 Han följde glad, han blef så varm,  
 Hon rodnade än mer.  
 Nånå, nånå, hvad blir det af? — —

Men knappt han inom gluggen kom,  
 Förr'n hon slog dörrn igen,  
 Stack utanför en väldig bom  
 Och sprang för den och den.  
 Han hotade: "Nå vänta du!"  
 Hon satt på gångarn opp.  
 Och strattade: "Kom kyss mig nu!"  
 Och red sin kos. Hopp, hopp!  
 Haha, haha! Hon gjordet bra. — —

### Grefwen och Dalkullan.

Gr. Blif söta Carin, blif hos mig!  
 Åt stanna!  
 Jag guld och perlor gifwer dig;  
 blott stanna!  
 Jag väljer dig till kärstan min,  
 och låt mig blifwa vännen din.

### Alunda: Wifan.

Gossen min bor i Alunda by —  
 Allo — Alunda, Alundalej! —  
 Ögon har han blå, som Himlens klara sky.  
 Alunda — lunda Allo.

Går med sin lia lätt som en wind.  
 Allo — Alunda, Alundalej! —  
 Litet bränd af sol'n, men friskt och röd om kind.  
 Alunda — lunda Allo.

Nys red han sina hästar i wall.  
 Allo — Alunda, Alundalej! —  
 Aldrig såg jag såla bättre stött på stall.  
 Alunda — lunda, Allo.

Går han i dansen, — sedig och blyg, —  
 Allo — Alunda, Alundalej! —  
 Ser han på en flicka, ser det just i smyg.  
 Alunda — lunda, Allo.

Pingstdag om qvällen kom han till mig.  
 Allo — Alunda, Alundalej! —  
 Rosa lilla, hör, hvad jag vill säga dig!  
 Alunda — lunda, Allo.

Rosa! min Rosa, älskar du mig? —  
 Ah nej! — Alunda, Alundalej! —  
 Du får nog en annan, — tag din korg och tig!  
 Alunda — lunda, Allo.